

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Opvs Theologicvm

Mauro, Silvestro

MDCLXXXVII

Q. 64. Vtrum post Christum debuerint esse aliqua sacramenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84149](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84149)

Respondeo probabilem mihi esse sententiam affirmatiuam. Ratio est, quia ex dictis homines obligabantur praeceptis legis naturalis, & praeceptis connaturaliter sequentibus ex lege fidei, siue ex statu eleuationis; sed ex lege naturali, & ex lege fidei connaturaliter sequebatur praeceptum colendi Deum cultu etiam sensibili, profitendo Deum esse creatorem, saluatorem, sanctificatorem, & auctorem gratiae, & remissionis peccatorum; ergo sicut homines obligabantur ad Deum colendum aliquibus, sacrificijs, oblationibus &c. sic obligabantur ad colendum Deum aliquibus ceremonijs sensibilibus, quibus profiterentur Deum esse auctorem gratiae, & sanctificationis. Videtur enim esse eadem ratio.

14. Dicendum secundo: ceremoniae, quibus homines in lege naturae se, & alios sanctificabant, non fuerunt sacramenta proprie, sed solum in aliqua latiori significatione.

Probat. Nam vt dictum est quaest. 48. in definitione sacramenti, ad sacramenta proprie requiritur, vt sint signa sensibilia stabili lege instituta ad homines sanctificandos; sed ceremoniae legis naturae, licet adhiberentur ex diuino instinctu, tamen non erant stabili lege institutae ad homines sanctificandos; ergo &c.

15. Dicendum tertio: in lege mosaica fuerunt propria sacramenta.

Probat. Nam fuerunt ceremoniae stabili lege institutae a Deo ad homines sanctificandos sanctitate figuratiua propria illius status, in quo vt dicitur 1. ad Corint. 10. *omnia in figura contingebant illis*: ergo erant proprie sacramenta, cum conueniret illis definitio sacramenti. Quo pacto sacramenta mosaica differrent ab Euangelicis quoad effectum causandi gratiam, explicabitur inferius cum S. Thoma qu. 62. dum qu. 70. agemus de gratia, quae est principalis effectus sacramenti.

16. Addo sacramenta legis mosaicae reduci ad quatuor figurantia, & proportionaliter correspondentia quatuor ex nostris sacramentis. Primum fuit circumcisio, quae fuit figura baptismi. Secundum fuit agnus paschalis, qui fuit figura Eucharistiae. Tertium fuit ordinatio sacerdotum, leuitarum, & aliorum sacrorum ministrorum, quae fuit figura nostri ordinis. Quartum continebat varias lustrationes, & expiationes a peccatis, quae fuerunt figurae sacramenti poenitentiae. Nullum in lege mosaica fuit sacramentum correspondens confirmationi, & extremae vnctioni, vt docet S. Thomas 1. 2. quaestione 102. artic. 5. Rationem affert, quia confirmatio confert perfectionem gratiae, extrema vnctio est vltima preparatio ad introitum in regnum caelorum; sed in lege mosaica, quae ex sua ratione erat imperfecta, non dabatur perfectio gratiae, nec dabatur vltima preparatio ad regnum caelorum, quod erat clausum, & ape-

riendum solum post passionem Christi: ergo &c. Matrimonium in lege mosaica non erat sacramentum, quia nondum facta fuerat coniunctio Verbi cum humanitate, quam coniunctionem vt factam, sacramentum matrimonij significat.

17. Ad 1. distinguo minorem: medicamenta non debent adhiberi, antequam medicus adueniat realiter, vel intentionaliter, si medicus sit tantae virtutis, vt etiam per suam praesentiam intentionalem possit sanare aegrotos, concedo; antequam adueniat solum realiter, nego minorem, & consequentiam. Christus propter infinitatem suorum meritorum est medicus tantae virtutis, vt non solum per suam praesentiam realem, sed etiam per intentionalem, qua erat praesens per fidem, qua credebatur venturus, posset sanare homines a peccatis, ideoque fuit conueniens vt etiam ante aduentum Christi praescriberentur medicamenta sacramentorum, quibus homines profiterentur fidem Christi venturi & sanarentur a peccatis virtute fidei, seu virtute Christi, vt praesentis intentionaliter per fidem.

18. Ad 2. distinguo maiorem: passio Christi comparatur ad sacramenta, tamquam causa causans illa solum per suam praesentiam realem, nego; per realem, vel intentionalem, concedo: distinguo eodem pacto minorem; & nego consequentiam. Christus fuit causa omnium sacramentorum, tum veterum, tum nouorum, sed noua causauit, non solum meritorie, & finaliter, sed etiam efficienter per suam existentiam realem: vetera causauit meritorie, & finaliter per suam existentiam intentionalem, qua existerat in fide, per quam credebatur venturus, vt explicatum est in responsione ad 1.

19. Ad 3. concedo maiorem, & distinguo minorem: idem fuit status humani generis ab Adamo vsque ad Christum quoad fidem Christi venturi, concedo; quoad maiorem, vel minorem corruptionem peccati, maiorem, vel minorem claritatem fidei, nego minorem; & consequentiam. Quia post peccatum Adami propensio ad peccatum creuerat consuetudine peccandi, conueniens fuit, vt adderentur alia remedia, & alia sacramenta magis determinata, qualia fuerunt sacramenta mosaica. Rursus appropinquante Christo, cognitio, & fides Christi venturi debuit esse clarior, & magis expressa, ideoque sacramenta protestatiua fidei debuerunt esse clariora, & magis determinata. Videtur potest S. Thomas hoc articulo tertio ad 2.

QVAESTIO LXIV.

Vtrum post Christum debuerint esse aliqua sacramenta?

Sanctus Thomas quaest. 61. art. 4.

1. **V**identur non debuisse esse. Praesentia enim veritate, debent auferri signa, & si-

& figuræ; sed sacramenta sunt figuræ, & signa Christi, & passionis eius: ergo Christo præfente, non debuerunt esse sacramenta.

2. Respondeo cum S. Thoma, quod sicut homines ante Christum iustificabantur per fidem Christi venturi, sic postquam Christus venit, iustificantur per fidem Christi iam nati, & passi, & in cælo regnantis: ergo sicut ante Christum debuerunt dari sacramenta, quibus homines protestarentur fidem Christi venturi, sic post Christum debent dari sacramenta, quibus protestentur fidem Christi iam nati, & passi, atque in cælo regnantis, & per ipsius merita iam posita iustificentur, & saluentur. iam sicut, ut docet Augustinus lib. 19. contra Faustum, cap. 16. alijs verbis significatur res ut futura, alijs ut præterita, vel præsens: ex. gr. conceptio Christi ex Virgine ut futura significata fuit per illa verba Isaïæ, *Ecce Virgo concipiet, & pariet filium*, ut præterita, & iam facta significatur à nobis per illa verba symboli, *Qui conceptus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine*, sic per alia sacramenta, & per alia signa sensibilia debuit significari Christus, eiusque passio ut futura, per alia, postquam venit, & iam passus est, ideoque sacramenta noua, & euangelica debuerunt esse diuersa ab antiquis.

3. Ad argumentum in contrarium distingo maiorem: præfente veritate, & totalitèr manifestata, debent auferri signa, & figuræ, concedo; præfente veritate, & nondum totalitèr manifestata, debent auferri signa, & figuræ, nego; concedo minorem; & nego consequentiam. Licet post aduentum Christi veritas sit præfens, tamen non est totalitèr manifestata: siquidem adhuc *ambulamus per fidem, & non per speciem*, adhuc videmus per speculum, & in ænigmate, non autem facie ad faciem: ideo adhuc debent dari sacramenta, quæ sint signa, & figuræ Christi ut præfentis, sed nondum totalitèr reuelati. In statu beatitudinis veritas, quæ est ipse Christus, non solum erit præfens, sed etiam totalitèr manifestabitur: siquidem videbimus eum, etiam quoad diuinitatem facie ad faciem, ideoque sicut non remanebit fides, quæ ut dicit Apostolus 1. ad Corinth. 12. *enacuabitur*, sic non erunt sacramenta.

TRACTATUS VIII.

De causalitate, & effectibus Sacramentorum.

QUÆSTIO LXV.

Virum sacramenta noua sint causa principales, vel instrumentales gratiæ, eamque causans ex opere operato?

S. Th. qu. 62. art. 1.

1. Videntur sacramenta non causare gratiam, nec iustificare immediatè per se

ipsa, sed solum excitare fidem, quæ causet gratiam, & iustificet, ut docent Lutherani, Calvinistæ, & alij recentiores hæretici. Primò enim, ut arguit Lutherus lib. de Captiuitate Babylonica, cap. de baptismo, & alibi, Scriptura sepe dicit hominem iustificari per fidem, ut cum ad Rom. 1. dicit *Iustus ex fide uiuit*: ad Rom. 4. *Credidit Abraham Deo, & reputatum est illi ad iustitiam*, ad Rom. 10. *corde creditur ad iustitiam*: ergo homo non iustificatur immediatè per sacramenta, sed solum mediatè, in quantum excitant fidem.

2. Secundò ut ibidem arguit Lutherus, Marci ultimo dicitur, *qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit, qui uero non crediderit, condemnabitur*; ergo qui non credit, damnatur, etiam si baptizetur, ac proinde non baptismus, sed fides causat salutem, & gratiam.

3. Tertio ut arguit Melanthon in apologia art. 13. Confessionis Augustinæ, Apollolus ad Rom. 13. docet Abrahamum iustificatum fuisse, non circumcisione, sed fide: ergo fides sola iustificat, & causat gratiam, non autem baptismus, & alia sacramenta.

4. Quarto ut arguit Zuinglius lib. de uera, & falsa religione, cap. de sacramentis, Luca 5. Pharisei dixerunt, *Quis potest dimittere peccata, nisi solus Deus?* ergo Pharisei intellexerunt solum Deum posse remittere peccata, ac proinde sacramenta non posse remittere peccata, nec posse causare gratiam, & remissionem peccatorum, iuxta illud Isaïæ 43. *Ego sum, ego sum ipse, qui deleo iniquitates tuas propter me.*

5. Quintò ut ait Chemnitius, ad Ephes. 5. dicitur de Ecclesia, *mundans eam hoc est Ecclesiam lauacro aque, in uerbo uitæ*: ergo baptismus eatenus causat gratiam, & emundat à peccatis, quatenus per uerbum uitæ excitat fidem. Rursus Petri 3. dicitur, *uos saluos fecit baptisma, non carnis depositio sordium, sed conscientia bone interrogatio in Deum per resurrectionem Iesu Christi*: ergo baptismus causat salutem per fidem resurrectionis, quam fidem excitat, non autem in quantum abluit carnem à sordibus.

6. Sextò ut arguit idem Chemnitius in examine Concilij Tridentini, p. 2. cap. de efficacia sacramenti, ad Rom. 1. Euangelium dicitur *uirtus ad salutem omni credentis*; sed Euangelium licet dicatur uirtus ad salutem, non causat salutem immediatè, sed solum mediatè, in quantum excitat fidem: ergo etiam sacramenta, licet dicantur causa salutis, & gratiæ, non causant salutem, & gratiam immediatè, sed solum mediatè, in quantum excitant fidem.

7. Septimò Augustinus tract. 10. in Ioannem loquens de baptismo dicit: *faciente uerbo, non quia dicitur, sed quia creditur*; ergo existimat sacramentum baptismi causare gratiam ratione fidei. Idem Augustinus lib. quæstionum ueteris, & noui Testamenti dicit: *nec donum cæleste poterit consequi, qui se per aquam, non per fidem commutari credit*: ergo existimat uiam

san.